ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. s. r. o.,** zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému: **Celní ředitelství Plzeň**, se sídlem Antonína Uxy 11, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 8. 2005, č. j. 58 Ca 86/2003 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále též „stěžovatel“) proti shora uvedenému usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5424/03-21/136, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce do výzvy Celního úřadu Plzeň II (dále jen „celní úřad“) ze dne 30. 4. 2003, č. j. V/300223/2003.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že její důvodnost spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s. ř. s.). Dále konstatoval, že z důvodu opatrnosti pak další důvody spatřuje též v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že napadené usnesení nebylo vydáno v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v návaznosti na § 65 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen, že napadené rozhodnutí zakládá jeho povinnost zaplatit vyměřený celní dluh, a tedy se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Stěžovatel

dále uvádí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť celní dluh v době jeho vydání měl být uhrazen postupem podle § 256 odst. 5 zákona č. 13/1993 Sb.

Správní orgán se tímto ustanovením neřídil a v rozporu se skutečným stavem věci opětovně vymáhal údajný celní dluh. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s argumentací krajského soudu analogií s ustanovením § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „d. ř.“) a následně právním názorem Ústavního soudu prezentovaného pod sp. zn. IV. ÚS 198/99. Správa daní a poplatků je řešena jiným předpisem než vybírání cla. Daňový řád vůbec nezná institut zajištění cla (daně), a tudíž tento předpis nelze na předmětnou věc aplikovat. Vzhledem k tomu tedy stěžovatel navrhl napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

II.

Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s napadeným rozhodnutím krajského soudu a uvedl, že k dané věci nemá žádné další připomínky.

III.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížností je napadeno rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby stěžovatele proti správnímu rozhodnutí), přičemž stěžovatel po obsahové stránce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro vady řízení předcházející jeho vydání a pro nesprávné posouzení právní otázky.

Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, zveřejněný pod č. 625/2005 Sb. NSS, viz též www.nssoud.cz). Pod takto vymezený pojem nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. samozřejmě spadají všechny stížní důvody, které by byly abstraktně vzato (tj. při odhlédnutí od toho, proti jakému typu rozhodnutí kasační stížnost brojí) vzhledem k jejich obsahu klasifikovatelné podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

IV.

Ze správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Rozhodnutím JCD (jednotná celní deklarace) celního úřadu ze dne 13. 3. 2003, č. j. 11661013-04570-9, bylo stěžovateli propuštěno dovážené zboží do režimu volného oběhu zboží a byl vyměřen celní dluh ve výši 174 550 Kč. Výzvou k zaplacení splatného nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 30. 4. 2003, č. j. V/300223/2003, byl stěžovatel celním úřadem vyzván podle § 73 odst. 1 d. ř. k zaplacení nedoplatku předmětného celního dluhu v náhradní lhůtě do 15 dnů po obdržení této výzvy. Proti této výzvě podal stěžovatel odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že stěžovatel uhradil předmětnou částku na účet vedený u U. B., který slouží k zajišťování celního dluhu, ačkoliv v rozhodnutí, kterým mu byl celní

dluh vyměřen, bylo stanoveno uhradit jej na účet č. 7771-27726-311/0710. Celní dluh vzniklý dle § 238 odst. 1 písm. a) zák. č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“), tak byl zajištěn ve smyslu § 256 odst. 1 písm. b) bod 2 téhož zákona, ale nebyl uhrazen.

Toto rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou, kterou krajský soud kasační stížností napadeným usnesením odmítl. V odůvodnění především uvedl, že daná výzva podle § 73 d. ř. je rozhodnutím správního orgánu, kterým se upravuje vedení řízení, a není jí uložena povinnost. Směřuje k tomu, aby daňový dlužník dobrovolně a dodatečně zaplatil daňový nedoplatek. Teprve po marném uplynutí stanovené náhradní lhůty lze připustit vymáhání nedoplatku daňovou exekucí. Rozhodnutí žalovaného a výše uvedená výzva celního úřadu jsou proto rozhodnutími spadajícími do oblasti výkonu práva, o kterém již bylo rozhodnuto. Krajský soud odkázal na právní názor Ústavního soudu vyjádřený v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 198/99. Krajský soud tedy žalobu ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Spornou otázkou je, zda krajský soud správně posoudil právní otázku, dospěl-li k závěru, že žalobou napadené správní rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a je proto ve smyslu § 68 písm. e) téhož zákona ze soudního přezkumu vyloučeno.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s námitkou stěžovatele, když ten nesouhlasí s argumentací krajského soudu analogií s ustanovením § 73 odst. 1 d. ř. a následně právním názorem Ústavního soudu prezentovaného pod sp. zn. IV. ÚS 198/99. Stěžovatel dále uvádí, že správa daní a poplatků je řešena jiným předpisem než vybírání cla a d. ř. vůbec nezná institut zajištění cla (daně), a tudíž tento předpis nelze na předmětnou věc aplikovat. V posuzovaném případě se nejedná o použití analogie. Celní zákon v § 320 odst. 1 písm. c) uvádí, že nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, platí pro řízení před celními orgány obecné předpisy o správě daní a poplatků. Protože celní zákon nemá vlastní úpravu výzvy k zaplacení nedoplatku, bylo na místě použít § 73 odst. 1 d. ř. V daném případě se tedy nejedná o použití analogie, ale celní zákon přímo odkazuje na zákonnou úpravu v daňovém řádu jako předpisuje subsidiárním.

Podle § 73 odst. 1 d. ř. nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek včetně nedoplatku na pokutách uložených podle tohoto zákona v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, nejméně osmidenní, a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty přikročí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Proti výzvě se lze odvolat ve lhůtě patnácti dnů. Odvolání nemá odkladný účinek. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu: „*Exekuční výzva (§ 73 odst. 1 zákona ČNR č. 337/1992 Sb.) není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., ale úkonem, jímž se upravuje vedení řízení. Žalobu proti takové exekuční výzvě proto správní soud odmítne jako nepřípustnou. Na tom nic nemění, uplatnil-li žalobce v žalobě proti exekuční výzvě materiální důvody proti dřívějšímu pravomocnému rozhodnutí v daňové věci samotné; takovými důvody se soud již zabývat nemůže*.“ (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2004, č. j. 1 Afs 22/2004 - 72, dostupný na www.nssoud.cz). Stejný názor Nejvyšší správní soud

vyslovil i ve svém rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Afs 28/2003 - 48, zveřejněném pod číslem 187/2004 Sb. NSS, když uvedl, že: „*…Druhým typem výzvy je výzva k uhrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě podle § 73 odst. 1 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, která má již jen povahu procesního úkonu adresovaného daňovému dlužníku s přesně stanovenou daňovou povinností; tato výzva proto nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví.*“ Tento ustálený právní názor nachází též oporu v judikatuře Ústavního soudu (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 6. 1999, sp. zn. IV. ÚS 198/99, zveřejněno pod. č. 43 ve sv. č. 14, str. 367 Sb. n. u. ÚS), kterou proto krajský soud na věc zcela správně aplikoval.

Krajský soud tedy věc správně posoudil, když uvedl, že žalobou napadené správní rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a je proto ve smyslu § 68 písm. e) téhož zákona ze soudního přezkumu vyloučeno. Z výše uvedených úvah tedy vyplývá, že krajský soud nepochybil, když usnesením odmítl stěžovatelovu žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Rozhodnutí krajského soudu proto nelze posoudit jako nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost stěžovatele tedy není důvodná.

VI.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu